

บทความที่ 100 ของผมกับหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์

WU เริ่มเขียนบทความให้กับหนังสือพิมพ์ Post Today ครั้งแรกในเดือน ก.พ. 2547 ในบทความที่มีชื่อว่า “หนังสือไทยโหมโรงสู่วิถีคิดทางด้านเศรษฐศาสตร์และนวัตกรรม” (ในตอนนั้นหนังสือเรื่อง “โหมโรง” กำลังดัง) ซึ่งถ้าหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์กำลังย่างเข้าสู่ปีที่ 10 แล้ว การเขียนบทความของผมกับหนังสือพิมพ์แห่งนี้ก็กำลังย่างเข้าสู่ปีที่ 9 เช่นเดียวกัน โดยบทความนี้เป็นบทความที่ 100 ของผมครับ

เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองเป็นการส่วนตัว ผมขออนุญาตใช้พื้นที่นี้ในการบอกเล่าถึงความรู้สึก (ส่วนตัว) ในการได้มีโอกาสเป็นคอลัมน์นิสต์กับหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์แห่งนี้ครับ เพราะนอกเหนือจากประโยชน์ในการบริการวิชาการ

ให้กับสังคมแล้ว (Social Benefit) โดยส่วนตัวแล้ว ในฐานะของอาจารย์มหาวิทยาลัยและนักวิชาการทางด้านเศรษฐศาสตร์ ตัวผมเองก็ได้รับประโยชน์และมีความสุขเป็นอย่างมาก (Private Benefit) จากการทำหน้าที่เป็นคอลัมน์นิสต์ในหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ในช่วง 8 ปีที่ผ่านมาด้วยเช่นกัน

ประการแรก การเขียนบทความช่วยให้ผมได้มีโอกาสถกแถลงและเสนอความคิดเห็นที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ เนื่องจากงานโดยส่วนใหญ่ของผมก็คือการเป็นผู้เรียนรู้/รับรู้จากการทำงานวิจัยประเภทต่างๆ ซึ่งในบางครั้งการเรียนรู้/รับรู้แต่เพียงอย่างเดียวก็เปรียบเสมือนแก้วที่มีน้ำอยู่เต็มจนแทบจะล้นออกมา ในบางครั้งการได้มีโอกาสระบายน้ำในแก้วออกสู่สาธารณะบ้าง (ทั้งการสอนหนังสือและการเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์) กลับเป็นการช่วยให้ชีวิตการทำงานของผมเกิดสมดุลที่ดีขึ้น

ประการที่ 2 การที่มีโอกาสเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์ ทำให้ตัวเราเองจำเป็นต้องพยายามรับรู้ข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ให้ทัน ประกอบกับการพยายามเชื่อมโยงแนวคิดทางทฤษฎีมาพยายามอธิบายในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งจะทำให้ทฤษฎีต่างๆ นั้นสามารถนำออกมาถ่ายทอดออกสู่สังคมได้มากขึ้น ตัวผมเองก็สามารถนำข้อคิดเห็นดังกล่าวมาถ่ายทอดกับการเรียนการสอนได้เช่นเดียวกัน เพราะได้มีโอกาสในการเป็นทั้งผู้เรียนรู้ (จากการอ่านและงานวิจัย) และผู้ถ่ายทอดออกสู่สาธารณะได้บ้าง

ประการที่ 3 การที่มีโอกาสในการเขียน

ผมได้รับโอกาสของการมี

“แฟนประจำคอลัมน์”

ได้กรุณาเขียน/พูดคุย

ทั้งในการแสดงความคิดเห็น

โต้แย้ง และ/หรือเสนอแนะ

ซึ่งทำให้ผมได้มีโอกาส

เปิดมุมมองของตัวเอง

ให้กว้างขึ้น

วันจันทร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2555

บทความที่ 100 ของผมกับหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์

บทความลงหนังสือพิมพ์ ทำให้ผมได้มีโอกาสในการพัฒนาอาชีพการงานเพิ่มขึ้น ในหลายครั้งที่ผมเองก็ได้มีโอกาสในการเป็นกรรมการหรือได้แสดงความคิดเห็นในเวทีต่างๆ จากบทความที่มีโอกาสเขียนลงในหนังสือพิมพ์อยู่บ้าง ผมได้รับโอกาสของการมี “แฟนประจำคอลัมน์” ได้กรุณาเขียน/พุดคุยทั้งในการแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง และ/หรือเสนอแนะ ซึ่งทำให้ผมได้มีโอกาสเปิดมุมมองของตัวเองให้กว้างขึ้น ซึ่งต้องขอขอบคุณหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ด้วยครับ ที่ได้ให้โอกาสผมได้รับประโยชน์ (ส่วนบุคคล) ดังกล่าว

ในท้ายที่สุดนี้ ผมขอขอบคุณของคนคนหนึ่งที่เคยกล่าวไว้ว่า เมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นๆ ที่ความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานอาจจะมีทางลัด (เช่น อาศัยเงิน อาศัย Connection หรืออาศัยโชคและจังหวะที่เหมาะสม) แต่การทำงานทางวิชาการ (หรืออาชีพนักวิจัย/นักวิชาการ) “มักไม่มีทางลัด” มีแต่ทางตรง ที่นักวิจัย/นักวิชาการคนนั้นๆ จะต้องพยายามผลิตผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง การที่นักวิชาการคนหนึ่งๆ จะประสบความสำเร็จเร็วกว่าคนอื่นๆ นั้นมีแค่แนวทางเดียวก็คือ “นักวิจัยคนนั้นจะต้องวิ่งเร็วกว่าคนอื่น โดยใช้ความขยันหมั่นเพียรเป็นที่ตั้งในการผลิตผลงานทางวิชาการให้ออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้” การที่มีโอกาสในการเขียนบทความลงหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้น ทำให้ผมได้เปิดโอกาสซึมซับความรู้สึกนี้เป็นอย่างดีครับ

ในช่วง 8 ปีที่ผ่านมา ตัวผมเองก็ไม่อยากจะ

ช...ปรียะ ฝลฝิรุฬห์

คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

www.econ.nida.ac.th

piriyapholpirul.blogspot.com

เชื่อว่าจะมีโอกาสเขียนบทความแสดงทัศนคติในหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์มาได้อย่างต่อเนื่องจนถึงบทความที่ 100 นี้ (ท่านผู้สนใจจะอ่านบทความหลังๆ สามารถอ่านได้จาก <http://piriyapholpirul.blogspot.com>) แต่ต้องขอขอบคุณหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ที่ยังคงให้โอกาสผม (และกับอาจารย์ท่านอื่นๆ จากคณะพัฒนาการเศรษฐกิจของนิด้า) ได้มีโอกาสในการนำเสนอแนวคิด/ข้อคิดเห็นออกสู่สาธารณะอย่างต่อเนื่อง

เข่าว่ากันว่า ในการที่จะนับว่าเป็น “มืออาชีพ” ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง คนคนนั้นจะต้องมีการทำงานดังกล่าวมาอย่างน้อย 1 หมื่นชั่วโมง ดังนั้นในกรณีของผมที่มีโอกาสเขียนบทความลงโพสต์ทูเดย์มาได้ประมาณ 100 บทความ โดยถ้าคิดเป็นเฉลี่ยต่อหนึ่งบทความใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งรวมแล้วพบว่าประสบการณ์ของการเป็นคอลัมนิสต์หนังสือพิมพ์ของผมจึงมีเพียงแค่ 100 ชั่วโมงเท่านั้น นั่นแสดงว่าตัวผมเองก็ยังคงห่างไกลจากการเป็นคอลัมนิสต์มืออาชีพนัก (ห่างประมาณ 100 เท่า) คงต้องพยายามต่อไปครับ ○